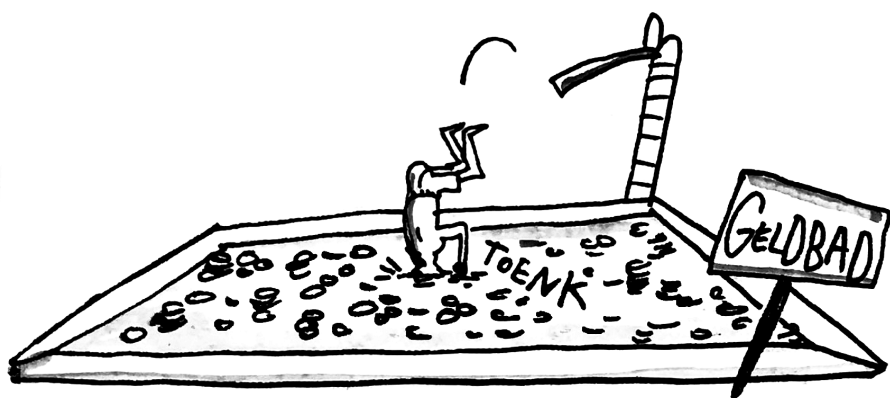

HOE MIJN GEKKE VERHAAL BEGON

Ken je het geldpakhuis van Dagobert Duck? Droom je er weleens van om net als hij te zwemmen in het geld? Dat valt vies tegen, kan ik je vertellen. Munten zijn hard en als je er zomaar in duikt, breek je misschien wel je arm. Munten stromen niet zoals water en bovendien voelen ze koud aan je lijf. Je kunt er niet echt in zwemmen. Geloof me, ze vullen zwembaden niet voor niets gewoon met water. Hoe ik dit weet? Dat zal ik je eens haarfijn uitleggen.

Laat me bij het begin beginnen. Hoi, ik ben Zilver. Ja, echt. Mijn ouders hadden een vooruitziende blik toen ik werd geboren. Want vijf jaar geleden wonnen ze namelijk de loterij. Zelf weet ik er niet zoveel meer van, ik was

toen zes. Het was niet zo'n loterij waarbij de winnaar op televisie bekend wordt gemaakt, maar wel een heel grote klapper. Ze hebben toen heel veel geld gewonnen. Echt heel veel geld. Achthonderd miljoen of zo, ik weet het niet precies. Fantastisch! hoor ik je denken. Maar mijn leven is er sindsdien niet leuker op geworden...

DE SKATEBAAN

‘Hé zilverbeestje!’ Ik loop net het schoolplein op en Vico heeft me al gespot. Ik recht mijn rug, neger Vico en loop stevig door. Maar hij dribbelt al met me mee. ‘Wauw, je pootjes zijn zelfs een beetje bruin geworden!’

Hij heeft gelijk, mijn normaal melkfleswitte benen hebben een kleurtje, doordat ik deze zomervakantie heb doorgebracht op een privé-eiland bij de Bahama’s. Maar dat ga ik hem natuurlijk niet aan zijn neus hangen.

‘Kijk maar uit dat je geen oorwurm wordt!’ Schaterend rent Vico me voorbij naar de andere kinderen van Het Groepje, die hem lachend een boks geven.

Dat begint weer goed. Ik spurt naar de klas. Juf Eliza staat al op me te wachten. ‘Goedemorgen Zilver, welkom in groep zeven! Had je een leuke zomervakantie?’ Ik knik en loop gauw de klas in. Er zijn nog maar een paar tafeltjes vrij, waaronder mijn superplek van vorig jaar, achter in de klas.

Vico blijkt achter me te lopen en tackelt me nog voor ik bij mijn stoel ben. Languit lig ik op de grond en iedereen kijkt. ‘Zilver, je veter zit los!’ Ik probeer niet naar mijn voeten te kijken. Ik weet dat mijn veter loszit. De veter van mijn linkergymp is namelijk gebroken, waardoor ik hem niet meer kan strikken. Ik heb er daarom maar een knoop in gelegd. De vaalgroene tweedehands gympen knellen aan mijn voeten. Ze zijn duidelijk te klein geworden deze zomervakantie. Als ik ga zitten schuif ik mijn schoenen onder mijn stoel, zodat niemand ze kan zien.

‘Oh my god!’ Lennon ploft op de stoel naast me. Zoals gewoonlijk ziet zijn haar eruit alsof er een rotje in is ont-ploft. ‘Heb je gezien wat ze met de skatebaan aan het doen zijn?’

Ik heb geen flauw idee waar hij het over heeft. We doen onze geheime handdruk. Boks-wiebel-wiebel-hak-tak.

‘Nou?’ Hij kijkt me vragend aan.

‘Sorry, nee, ik ben al een paar dagen niet bij de skatebaan geweest.’

‘Ze zijn hem aan het slopen, Zil! Ik wilde gisteravond nog een uurtje skaten, maar er stond een groot hek omheen. De halfpipe ligt al uit elkaar. Hoe kunnen ze dat nou doen?’

Gelukkig begint juf Eliza net op dat moment met de les. Ik wist nog niet dat de skatebaan wordt gesloopt. Maar ik heb wel zo’n vermoeden wie daarvoor de opdracht heeft gegeven. Dat kan ik Lennon alleen niet vertellen.

Juf Eliza straalt. Vorig jaar was ze nog stagiaire, maar inmiddels heeft ze haar diploma en mag ze ons echt lesgeven. ‘Goedemorgen jongens en meisjes! Het nieuwe schooljaar is begonnen. En ik heb er zin in! Ik hoop jullie ook? Laten we dit jaar een beetje lief zijn voor elkaar en zorgen dat we goed ons best doen, dan blijft er ook genoeg tijd over voor leuke dingen.’

Vico zit op de derde rij, schuin voor me, en hangt ongeïnteresseerd onderuit in zijn stoel. Als we hier in een stripverhaal zouden zitten, zag je boven zijn hoofd een denkballonnetje met allerlei gemene plannen. Hij vreet juf Eliza op met huid en haar. Vorig jaar heeft hij juf Marloes ook overspannen thuis gekregen. Dat vond ik niet zo erg, want juf Marloes had met haar lange zwarte haren niet alleen iets weg van een heks, ze kon ook als een boosaardig monster uit de hoek komen. Als je iets niet snapte, zette ze je gerust voor schut voor de hele klas

en als we niet hard genoeg werkten, krijste ze alsof haar bezemsteel was gestolen.

Maar juf Eliza is anders. Juf Eliza gloeit.

HET ONDERHUIS

‘Dag lieverd!’ In de gang pakt mijn moeder mijn schooltas aan. Voor ze de deur achter me dichtdoet, kijkt ze nog even vlug links en rechts de straat in. Ze knikt naar Joachim, mijn bonkige bodyguard, die keurig een stuk achter me aan naar huis is gefietst en nu een paar huizen verder zijn racefiets parkeert. Joachim antwoordt met een beleefd tikje tegen de zijkant van zijn hoofd en stapt de personeelsingang binnen. Die zit verscholen in een elektriciteitshuisje aan de overkant van de straat.

‘Hoe was je dag?’ Mijn moeders haren zijn overdreven hoog opgestoken (zelf noemt ze het ‘elegant’) en ze draagt een strak mantelpakje met glitters.

‘Goed hoor, mam.’

‘Fijn, kom gauw!’ Ze zet de tas op het houten bankje in de hal en opent de deur onder de trap. Daarachter zit een ruime voorraadkast, met aan beide kanten rekken met macaroni en blikken doperwten. Ik ken de kast als mijn broekzak, dus mijn vingers vinden het verborgen knopje aan de zijkant van een van de stellin-

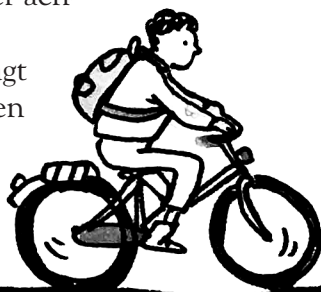

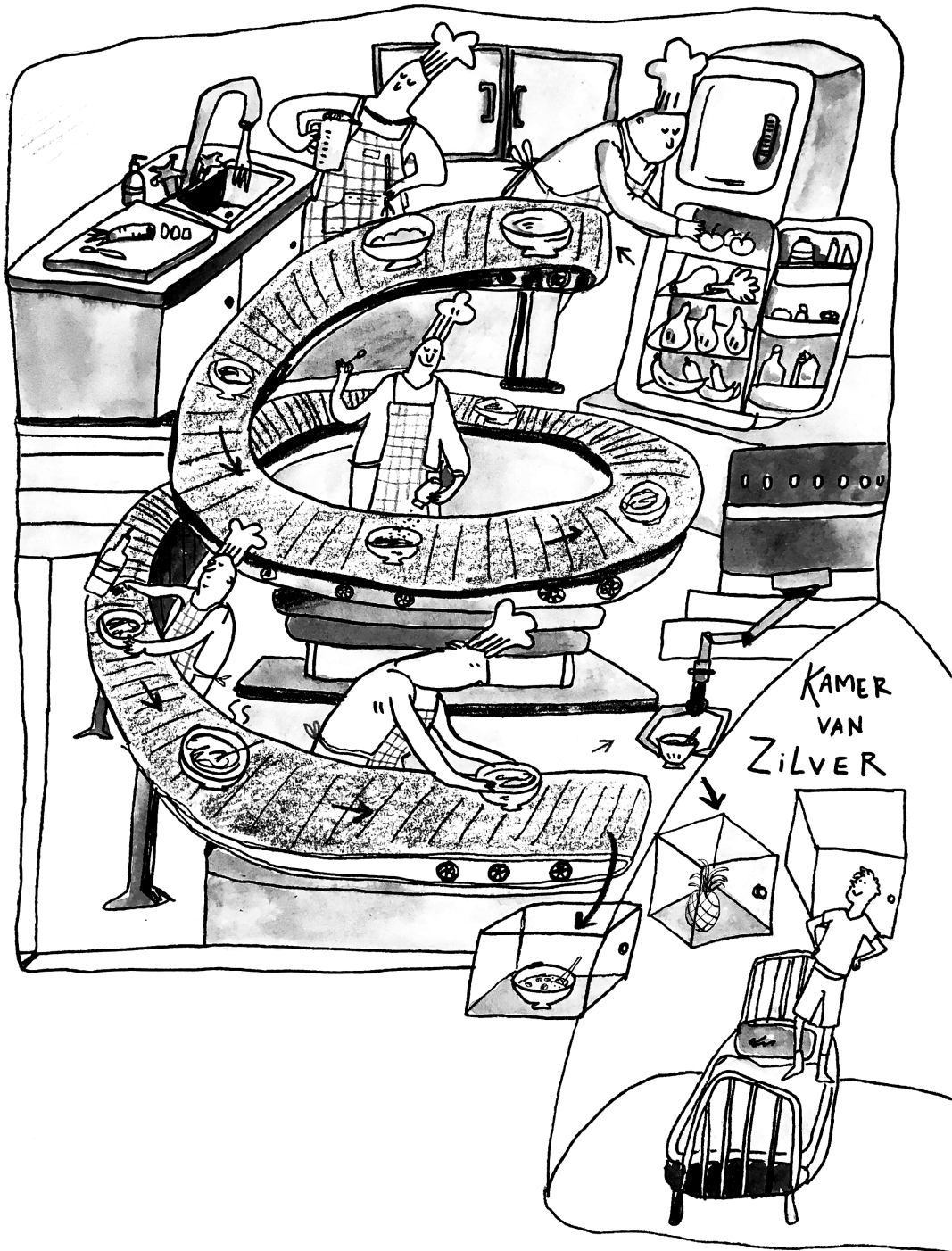
gen als vanzelf. Ik voel een lichte kriebel in mijn buik als de kast naar beneden schiet. Pling! De achterwand schuift open en we staan in de hal van onze andere woning. Die ligt onder ons echte huis, alleen is hij honderd keer zo groot. De entree is een hal, zo ruim dat je er met de fiets in kunt rondrijden. Dat bedoel ik niet figuurlijk, er is letterlijk een fietsenstalling naast de lift, met daarin een verzameling fietsen in alle maten, waarmee je het huis kunt doorrijden. Dat kan ook makkelijk, het is erop gebouwd. Alle gangen hebben een wandel- en fietsstrook.

Ik hoef niet zo ver, dus ik loop liever. Als je vanuit de lift rechtsaf slaat, vind je mijn kamer achter de eerste deur links.

‘Wil je iets eten, Zilver?’ vraagt mama. ‘Ik kan James wel even vragen om iets lekkers voor je te maken?’

“ —

KAMER
VAN
ZILVER

James is onze butler. Hij heet eigenlijk Willem, maar dat vindt mijn moeder niet zo chic. Dus ze noemt hem stug James.

‘Nah, hoeft niet! Ik heb op school een koek gegeten.’

‘Wel glutenvrij, hoop ik? Ik wil niet dat je nog meer spekjes krijgt op je buik, schatje...’

Zonder te antwoorden sprint ik naar mijn kamer. Pff. Wat is er mis met spekjes?

Rechts naast de deur in mijn kamer zit een wand, die in verbinding staat met de dienstkeuken. In de muur zitten doorzichtige luikjes met daarachter verschillende gerechten. Ik zie een bakje fruit, een cracker met iets van smeerkaas en een bordje met salade. Het is zo’n beetje zoals in een ouderwetse snackbar, maar dan zonder kroketten, kipcorns en frikandellen. Ik heb echt geen honger, dus ik druk op een knopje waardoor er een deur voor de wand schuift. Privacy! Mijn kamer is best groot. Denk formaatje gymzaal. Toch is het een van de kleinste ruimtes in het onderhuis. Eigenlijk hadden mijn ouders het bedoeld als een slaapvertrek voor de personeelsleden. Ik was blij dat ze het oké vonden dat ik er ging slapen. De ingebouwde stapelbedden nam ik voor lief, het leek me eigenlijk wel handig voor als er een keer vrienden kwamen slapen. Dat was een verkeerde inschatting. Er is nog nooit een vriend bij me komen logeren. Sterker nog: er is nog nooit een vriend in het onderhuis geweest. Helaas.

Mijn ouders willen koste wat het kost geheimhouden dat ze de rijkste mensen van het land zijn. Voor de buitenwereld is mijn vader een glatte tweedehandsautoverkoper en mijn moeder serveerster in de koffietent op de hoek. Toen we de loterij wonnen, wilden ze dan ook absoluut dat niemand het wist. Ze werken allebei nog steeds, alleen wat minder uren, en dragen nog steeds dezelfde kleding als vroeger. Buiten dan, want zodra we binnen zijn gaat mijn moeder haar ‘ontsmettingsruimte’ in, waar een team

van stylisten klaarstaat om haar de look te geven die écht bij haar hoort (dit zijn haar eigen woorden). De look die bij haar hoort, is strak, duur en getoupeerd, met een dikke laag make-up die je bijna letterlijk van haar gezicht af kan bikken.

Van mijn moeder moet mijn vader zich ook omkleden als hij buiten is geweest. Van een driedelig pak met een krijtstreepje, gaat hij dan naar een driedelig pak met een krijtstreepje van een dure Italiaanse designer. Ik zie geen verschil, maar mijn moeder kirt steevast dat ze hem zo prachtig vindt.

Thuis doen mijn ouders niets. Niets behalve mooi zijn en zich de hele dag in de watten laten leggen. Ik snap niet hoe ze het werken volhouden, ze hebben duidelijk geen idee meer hoe dat moet.

Werk-outfit

Thuis-outfit

RUIMTESCHIP

Ik plof op mijn bed en kijk om me heen. De designer die het interieur van mijn kamer heeft ontworpen was duidelijk geïnspireerd door mijn hobby, sterrenkunde. Het plafond van mijn kamer is donker als het heelal, en er zitten miljoenen lampjes in van verschillende grootte, waardoor ik me in het donker, met mijn ogen tot spleetjes geknepen, soms werkelijk kan voorstellen dat ik door het heelal zweef. Mijn bed is geïnspireerd op een ruimteschip. Misschien is 'geïnspireerd' niet het juiste woord. Het bed is gemaakt van de échte capsule van Apollo 12. Die heeft de interieurdesigner laten overkomen uit Amerika en hier in mijn kamer opnieuw in elkaar gezet, met in de top een groot, rond bed.

Tijd voor huiswerk! Niet mijn hobby, maar ik wil er snel vanaf zijn. Waar is mijn tas? Lekker slim, die heb ik in de gang van het bovenhuis laten staan.

Ik spring op en loop naar de lift. 'Kan ik u helpen, jonheer Zilver?' vraagt James. Zijn zware stem doet me altijd denken aan filmreclames.

'Eh, alleen even mijn tas pakken.' Nonchalant probeer ik langs James te lopen, maar hij houdt me beleefd tegen.

'U kent de regels, ik zal uw tas voor u halen.' James verdwijnt in de lift, om er twee minuten later weer uit te komen met mijn rafelige rode schooltas.

Ik pak hem aan en mompel een bedankje. Ik ben alweer onderweg naar mijn kamer wanneer me iets te binnen schiet. 'James, zou ik je iets mogen vragen?'

James knikt vriendelijk. ‘Natuurlijk, meneer!’

‘Mijn schoenen zijn kapot en echt te klein. Zou je mama willen vragen of ik morgen alsjeblieft andere aan mag naar school?’

Een machteloze blik verschijnt op het gezicht van James. ‘U weet hoe ze hier tegen aankijkt, meneer, maar ik zal het met haar bespreken.’

Ik schop mijn schoenen uit en verruil mijn kleding voor een comfortabele onesie. De kleren die ik vandaag aan had, gooi ik in het daarvoor bestemde luikje van mijn kledingkast. James heeft me een keer verteld dat het wasgoed daarna een hele weg aflegt op een lopende band, voor het in de wasruimte terechtkomt.

Net wanneer ik op mijn bed neer wil ploffen, gaat de sirene.

‘Whooooop Whooooop Wooooooooooooooooop Whooooop Whooooop Wooooooooooooooooop!’

Ik zucht.

‘Bovenhuisalarm, Zilver, kleeid je om alsjeblieft.’ De stem van Silvia klinkt vriendelijk maar dwingend. Silvia is mijn virtuele assistent. Ze woont in de luidspreker die op mijn kamer hangt.

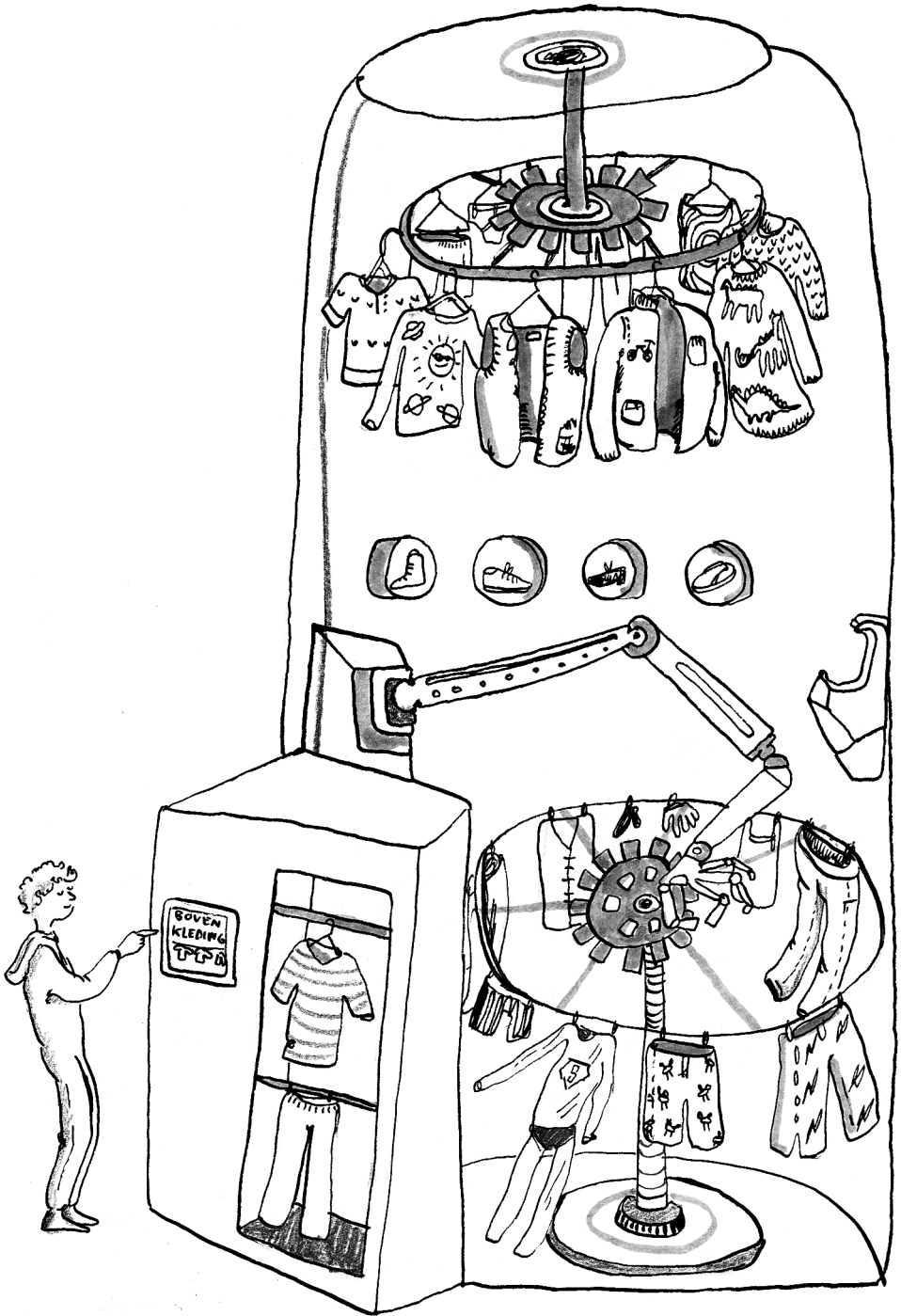
‘Wie is het, Sil?’ vraag ik terwijl ik naar mijn kledingkast loop.

‘Het zijn je grootouders!’ antwoordt ze opgewekt.

Yes! Ik ben gek op opa en oma, hoewel ik ze helaas te weinig zie.

Op het paneel op mijn kledingkast klik ik op ‘bovenkleding’. Hier bij ons betekent ‘bovenkleding’ kleding die je aandoet in de bovenwereld. Op het selectiescherm kies ik een T-shirt (blauwgroen gestreept), en daarna een broek (spijker met gat in knie), en volwassen sportsokken. Een zachte bliep klinkt en het setje dat ik net uitkoos hangt klaar in de holte naast het paneel. Snel kleeid ik me om.

Wanneer ik alles aan heb, race ik naar de lift. Daar staat

mijn moeder al klaar met mijn zusje Emerald op de arm. Die plukt aan haar bruine pluizende jurk en trekt een vies gezicht. ‘Stom!’ zegt ze met een boze frons. ‘Stomme jullek!’

We stappen in de lift.

‘Papa is al boven om opa en oma op te vangen,’ zegt mama. Haar haar is nat en ze heeft haar strakke mantelpak vervuild voor een badjas.

De lift brengt ons naar het bovenhuis. Zachtjes sluipen we vanuit de voorraadkast naar de woonkamer.